

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **DJs 4 Charity z.s., IČO: 01885693**
sídlem Družstevní čtvrť 3133/10, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě pro rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. S-JMK 44433/2017 OSPŽ, č. j. JMK 56585/2017

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. S-JMK 44433/2017 OSPŽ, č. j. JMK 56585/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7 700 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Dubňany (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. MUDU/2657/16, č. j. MUDU/2657/16/5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce dle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o obcích“), když v rozporu s čl. 3 odst. 1 písm. a) obecně závazné vyhlášky města Dubňany č. 1/2016, k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku (dále jen „obecně závazná vyhláška města“) pořádal veřejně přístupný podnik charitativní festival DJs 4 Charity po 22. hodině. Za spáchání uvedeného správního deliktu mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. S-JMK 44433/2017 OSPŽ, č. j. JMK 56585/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů, alternativně pak upuštění od uložení pokuty nebo jejího snížení. Namítá, že žalovaný přistupuje k věci čistě formalisticky. Všechny žalobcovy argumenty jsou žalovaným dezinterpretovány. Ze strany žalobce nedošlo ke „skutečnému“ porušení žádné chráněné právní hodnoty (produkci bylo možno v jednotlivých částech města zaznamenat pouze při soustředěném naslouchání). Nedošlo-li samotným pořádáním akce k narušení veřejného pořádku, nemůže být žalobci toto porušení vytýkáno. Hodnota chráněná čl. 3 odst. 1 písm. a) OZV nebyla objektivně dotčena, čímž je „porušení“ obecně závazné vyhlášky města *de facto* zhojeno; tím se však správní orgány nezabývaly. Skutečná příčina sporu pramení z neshody mezi starostou města Dubňany a vlastníkem Kempu Josef. K tomu žalobce odkazuje na rozhodnutí Městského úřadu Dubňany ze dne 11. 8. 2016, č. j. MUDU/2304/16, jež dle něj svědčí o paušálně vydávaných zamítavých rozhodnutích o žádostech o jednorázovou výjimku z podmínek uvedených v čl. 3 odst. 3 obecně závazné vyhlášky města v případě pořádání akce v Kempu Josef. Žalobce dále uvádí, že správními rozhodnutími byl dotčen na svých právech nebýt sankcionován jen tzv. *pro forma*, bez ohledu na to, zda byla či nebyla dotčena skutečná chráněná právní hodnota. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 6 As 44/2014-88 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) uvádí, že pokud považoval pořádanou akci za hlučnou pouze pan starosta, nelze dospět k závěru, že žalobce porušil vyhláškou chráněný veřejný pořádek. Uložená pokuta dle něj ani neodpovídá kritériím rozhodným pro její uložení, je nepřiměřená, pro žalobce likvidační, dotkne se i grantu, který byl žalobci k činnosti, za kterou je pokutován, udělen.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se s námitkami žalobce již vypořádal v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Žalobce nežádal o udělení jednorázové výjimky z povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 vyhlášky, byl tedy povinen akci do 22. hodiny ukončit. Podstata předmětného správního deliktu spočívá v porušení vyhlášky obce – skutečnost, zda produkce mohla (či nemohla) někoho rušit, je tudíž nepodstatná. Z § 58 odst. 4 zákona o obcích plyne úmysl zákonodárce sankcionovat porušení obecně závazné vyhlášky. Optikou žalobce by každý mohl libovolně zvážit, zda se obecně závaznou vyhláškou bude řídit či nikoli, neboť si sám vyhodnotí, že jeho jednáním nedojde

k „porušení obecné závaznosti právního předpisu“. Taková úvaha odporuje předpokladu obecné závaznosti právního předpisu obce pro všechny i zákonného stanovení možnosti uložení sankce za porušení vyhlášky. Žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu není případný na posuzovanou věc. Žalobce nebyl shledán vinným za svoji následnou charitativní činnost. Za účelem porušování předpisů mu grant zcela jistě udělen nebyl. Zvolená výše sankce je správním orgánem srozumitelně odůvodněna, není zjevně nepřiměřená, nedosáhla ani polovinu zákonné sazby, byť byl žalobce na porušení vyhlášky opakovaně upozorňován.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházejícího jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
6. Žalobci byla uložena pokuta dle § 58 odst. 4 zákona o obcích, dle kterého obec může uložit pokutu až do výše 200 000 Kč právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem, pokud tato osoba porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce. Toto porušení povinnosti žalovaný spatřuje v porušení čl. 3 odst. 1 písm. a) obecně závazné vyhlášky města, dle kterého je jednou z podmínek pro provozování veřejnosti přístupných podniků spojených s veřejnou produkcí hudby na venkovních veřejně přístupných místech stanoveno, že akce se bude konat pouze v době od 8. do 22. hodiny, přičemž nejpozději do 22. hodiny je organizátor povinen akci ukončit.
7. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí dezinterpretuje či zcela pomíjí argumentaci jím vznesenou v průběhu správního řízení, respektive v odvolání, zejména pak to, že vytýkaným jednáním žalobce nedošlo k porušení žádné chráněné právní hodnoty.
8. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že v odvolání ze dne 1. 3. 2017 žalobce skutečně mimo jiné brojil proti tomu, že se z prvostupňového rozhodnutí nepodává, v čem je shledáváno údajné porušení místních záležitostí veřejného pořádku, namítal neexistenci porušení jakékoli chráněné právní hodnoty a trval na tom, že pořádáním předmětné akce nikoho nepoškodil, neobtěžoval a ani nikoho na jeho právech neohrozil.
9. Zdejší soud dává za pravdu žalobci, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s uvedenou námitkou žalobce nevypořádal. Žalovaný toliko uvedl, že žalobce „*porušil povinnost danou mu vyhláškou a za tuto skutečnost je sankcionován, předmětná vyhláška ani jiný právní předpis nestanoví, že správního deliktu je možné se dopustit či že sankci je možno uložit jen v případě, že je porušením povinnosti někdo poškozen*“. Na tomto stanovisku ostatně žalovaný trvá i ve svém vyjádření k žalobě, když uvádí, že „*podstatou správního deliktu je porušení vyhlášky*“.

obce, skutečnost, zda produkce mohla (či nemohla) někoho rušit, je tudíž nepodstatná“. Takovému tvrzení žalovaného však nelze dát za pravdu.

10. K tomu, aby posuzované jednání žalobce mohlo představovat správní delikt, je nutné, aby nejen vykazovalo znaky skutkové podstaty správního deliktu, nýbrž aby bylo zároveň jednáním společensky škodlivým. Materiální stránka deliktu spočívá v ohrožení či porušení zájmu chráněného zákonem, a odvíjí se tedy od cíle příslušné zákonné normy a jeho naplnění či nenaplnění v souvislosti s deliktním jednáním. Jestliže tedy žalobce namítal, že neporušil žádnou chráněnou hodnotu, namítal nenaplnění materiální stránky deliktu, tj. absenci společenské škodlivosti.
11. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ne každé formální porušení zákona musí být nutně považováno za správní delikt. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky škodlivým. Aby tedy mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu – jednání musí vykazovat určitou míru společenské škodlivosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-13, publikován pod č. 1338/2007 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 46).
12. Naplnění materiální stránky deliktu může být často předmětem pouze implicitního posouzení ze strany správního orgánu. Je-li ovšem tato otázka s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti nebo konkrétní námitky účastníka řízení sporná, musí se jí správní orgán zabývat explicitně (tj. reagovat na ony specifické skutkové okolnosti či námitky účastníka řízení). V tomto směru lze jako na příklad poukázat na úvahy Nejvyššího správního soudu při posuzování konkrétního případu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]amotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly“* (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS.). Ani v případě správního deliktu porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce ve smyslu § 58 odst. 4 zákona o obcích nesmí správní orgán rezignovat na posouzení materiální stránky (společenské škodlivosti) jednání, zejména aby tím byl vyloučen dopad právního předpisu obce *„na naprosto běžné životní situace, při nichž nedochází k narušení veřejného pořádku“* (nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 11/09, všechny zde citované nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <https://nalus.usoud.cz>). S ohledem na výše uvedené hraje i dle Ústavního soudu zvažování materiálního korektivu (společenské škodlivosti) významnou roli při aplikaci obecně závazné vyhlášky obce.
13. Aby správní orgán mohl posoudit určité jednání jako správní delikt, je povinen zabývat se *ex officio* naplněním nejen jeho formální, ale i materiální stránky. Vznese-li účastník řízení ve správním řízení námitku nenaplnění materiální stránky, je správní orgán povinen opatřit

své rozhodnutí explicitním odůvodněním reagujícím na tuto námitku a obsahujícím výčet skutečností svědčících o společenské škodlivosti takového jednání. Předpokladem pro závěr o naplnění materiální stránky je přitom vymezení, jaký právem chráněný zájem byl posuzovaným jednáním porušen, jakým způsobem byl porušen a do jaké míry byl porušen.

14. Výše citovaná argumentace žalobce obsažená v odvolání je jednoznačnou námitkou zpochybňující naplnění materiální stránky tvrzeného správního deliktu. Žalovaný se však touto námitkou nijak nezabýval a shledal žalobce vinným bez toho, aby posoudil, zda žalobcovo jednání vůbec ohrozilo či porušilo nějaký právem chráněný zájem. Tvrzení žalovaného o tom, že „*předmětná vyhláška ani jiný právní předpis nestanoví, že správního deliktu je možné se dopustit či že sankci je možno uložit jen v případě, že je porušením povinnosti někdo poškozen*“ je zavádějící. Pro konstatování odpovědnosti za správní delikt není rozhodující, aby byl porušením povinnosti „někdo“ poškozen, nýbrž aby byl ohrožen nebo porušen „právem chráněný zájem“. Za takového určení „právem chráněného zájmu“ přitom nemůže být považováno povšechné konstatování o „ochraně veřejného pořádku“, nýbrž konkrétní zájem (chráněný konkrétním pravidlem obsaženým v obecně závazné vyhlášce, nikoliv jakýsi všeobjímající zájem chráněný § 58 odst. 4 zákona o obcích, který ovšem dopadá na širokou škálu životních situací regulovaných nejrůznějšími obecně závaznými vyhláškami), kterým může být např. čistota ulic a jiných veřejných prostranství, ochrana životního prostředí, veřejné zeleně, ochrana majetku, bezpečnosti osob, jejich zdraví, či např. omezení hlučnosti v zájmu nerušeného a pokojného užívání míst, která by mohla být hlukem zasažena apod.
15. Materiální stránku přitom nelze považovat za naplněnou tehdy, jsou-li sice naplněny formální znaky deliktu, avšak není uvedeno, zda (a jaký) právem chráněný zájem byl narušen či ohrožen a jakým způsobem. Potrestání deliktu, kterým nebyl právem chráněný zájem vůbec narušen či ohrožen, by totiž vůbec nemohlo vést k naplnění účelu právní úpravy. Jinými slovy nelze přisvědčit žalovanému v tom, že žalobce je po právu trestán za „samotné“ porušení obecně závazné vyhlášky města. Žalobce nemůže být shledán vinným za správní delikt, není-li zároveň uvedeno, v čem je jeho jednání společensky škodlivé. Absence pojednání o materiální stránce daného správního deliktu neumožňuje zdejšímu soudu přezkoumat důvodnost, respektive zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Přitom aby mohl správní orgán relevantně posoudit, zda posuzovaným jednáním došlo k naplnění materiálního korektivu tvrzeného správního deliktu, je v první řadě povinen definovat, jaký zájem je chráněn předmětným ustanovením čl. 3 odst. 1 písm. a) obecně závazné vyhlášky města. V rámci této úvahy by měl, je-li to možné, interpretovat a aplikovat dané pravidlo obecně závazné vyhlášky ústavně konformním způsobem (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02). Za ústavně konformní výklad je přitom považován ten, který působí co nejmenší možnou mírou omezení za současného zachování ochrany vyhláškou chráněného veřejného zájmu.
17. K této otázce si zdejší soud dovoluje odkázat na judikaturu Ústavního soudu týkající se posuzování ústavnosti obecně závazných vyhlášek obcí vůbec, jež jak při tvorbě, tak při interpretaci obecně závazných vyhlášek obce klade důraz na zachování principu proporcionality a rozumnosti. Dle něj mimo jiné platí, že by obec neměla případné zákazy automaticky formulovat plošně, ale vždy jen v nejméně omezujícím rozsahu (srov. např. nálezy ze dne 20. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 20/01; nálezy ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 69/04; nálezy ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06). Zejména v případě veřejné produkce hudby

Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06 uvedl, že „[h]lučná činnost bude ve větší míře narušovat veřejný pořádek v rezidenční zóně, ale ve výrazně menší míře bude působit rušivě v zóně průmyslové, kde nikdo nebydlí, nebo v oblasti koncentrace zábavních podniků, kde lze očekávat vyšší práh hluku“. Při stanovování, jakož i aplikaci podmínek pro pořádání veřejně přístupných akcí by měla obec zvážit jejich potřebnost, nezbytnost, rozsah a účelnost včetně jejich vymahatelnosti. Opět by zde měl být kladen důraz na princip rozumnosti s přihlédnutím k místním podmínkám obce, zejména pak k její velikosti.

18. I v případě, že by obecně závazná vyhláška města explicitně nevyjadřovala racionální a přípustný účel/veřejný zájem, jenž si klade za cíl chránit, musí být takový účel/zájem z jejího znění dovoditelný, a v případě, že má být osoba uznána vinnou za porušení právem chráněného zájmu, musí být zřejmé, jaký konkrétní právem chráněný zájem porušila. Teprve pak je možné přezkoumat, zda obecně závaznou vyhláškou nastavená ochrana právního zájmu či výsledek aplikace takové právní úpravy jsou vůbec v souladu s ústavním pořádkem a zákonem, a tedy také to, zda je posuzované jednání vůbec způsobilé naplnit materiální stránku skutkové podstaty správního deliktu a být společensky škodlivé.
19. V případě, že správní orgán potencionální společenskou škodlivost v posuzovaném jednání žalobce shledá, je povinen zkoumat, zda byl daný veřejný zájem chráněný obecně závaznou vyhláškou takovým jednáním fakticky ohrožen nebo narušen. Tuto informaci napadené rozhodnutí neobsahuje. Úřední záznam Městské policie Města Dubňany ze dne 7. 8. 2016, jakož i oznámení přestupku ze dne 10. 8. 2016 sice obsahují informaci, že ve dnech 6. 8. 2016 a 7. 8. 2016 v době ukončení noční služby Městské policie, tj. v 4:30 hodin „byla z kempu slyšet hudba“ a „byla ještě slyšet hudba, která pocházela z Kempu Josef“, není však uvedeno, z jakého místa v obci byla hudba slyšet, v jaké míře a jak tedy mohla ovlivnit veřejný pořádek v obci.
20. K výše uvedenému ještě zdejší soud dodává, že zjištěná míra společenské škodlivosti nemá vliv jen na naplnění materiální stránky správního deliktu, nýbrž i na úvahy týkající se výše případně ukládané sankce. Právě ta by totiž měla být hlavním kritériem pro stanovení výše pokuty. Vyplyvá tak mimo jiné i z § 58 odst. 5 zákona o obcích, dle kterého při stanovení výše pokuty obec přihlíží zejména k povaze, závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání.
21. Zdejší soud uzavírá, že nezabývá-li se tedy napadené rozhodnutí ani ke vznesené námitce žalobce naplněním materiální stránky skutkové podstaty tvrzeného správního deliktu, nezbývá zdejšímu soudu než konstatovat jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
22. Nadto zdejší soud shledal nepřezkoumatelnou i tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, zabývající se stanovením výše pokuty. V první řadě je třeba upozornit, že správní orgán při ukládání pokuty za jiný správní delikt je „povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Žalovaný se však ani v této části napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti stanovené výše pokuty ani jejím vlivem na činnost žalobce s ohledem na její charakter. Dle výše

citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu však správní orgán je povinen vycházet především z údajů o osobních a majetkových poměrech poskytnutých samotným účastníkem řízení (jejichž pravdivost bude věrohodným způsobem doložena či bude moci být správním orgánem ověřena), není-li to možné, pak pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení. K tvrzením žalobce stran jeho osobních a majetkových poměrů byl tedy žalovaný v první řadě povinen vyzvat žalobce, aby svá tvrzení věrohodným způsobem doložil. Žalovaný nejen že tak neučinil, majetkové poměry žalobce, jakož i charakter jeho činnosti považoval pro účely stanovení výše pokuty zcela nerelevantními, a výši pokuty stanovil bez jakéhokoli zjištění, ověření či posouzení těchto skutečností.

23. Zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce poukazujícími na absenci materiální stránky tvrzeného správního deliktu a na nepřiměřenou výši pokuty.
24. Žalobcem navržený důkaz (rozhodnutí o nepovolení výjimky) krajský soud neprováděl, neboť s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemohl na výsledku soudního řízení nic změnit.

IV. Shrnutí a náklady řízení

25. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný musí především vypořádat odvolací námitky žalobce. Aby mohl žalobce shledat vinným ze spáchání správního deliktu, musí shledat za naplněnou jak jeho formální, tak i materiální stránku. Pro takové konstatování je povinen nejprve provést úvahu, zda jednání žalobce vůbec naplnilo rozsah daného ustanovení obecně závazné vyhlášky města; následně vymezit, jaký právní zájem (a zda vůbec) je chráněn porušením ustanovením obecně závazné vyhlášky města, resp. zda je taková úprava (či důsledky její aplikace) rozumná a přiměřená (v intencích judikatury Ústavního soudu); dále určit, zda jednáním žalobce byl tento zájem ohrožen nebo porušen (případně jakým způsobem a do jaké míry) a v důsledku toho uzavřít, zda bylo jednání žalobce společensky škodlivé a byla naplněna materiální stránka správního deliktu.
26. Pro úplnost ještě zdejší soud upozorňuje na povinnost žalovaného přihlídnout v dalším řízení k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější. Nová právní úprava zavedená novelizací provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, účinným od 1. 7. 2017, mimo jiné zavádí nižší horní sazbu pokuty za přestupky spočívající v porušení povinnosti stanovené v obecně závazné vyhlášce obce (srov. ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, jež s účinností od 1. 7. 2017) oproti úpravě původní (obsažené v § 58 odst. 4 zákona o obcích).
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a seps žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 7 700 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. ledna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu